

[Ulrich.]

en overordentlig let Maade kommer ud over det hele ved at sige, at alle de danske Skove skal være Fredskove, og hvis nogen mener, at hans Skov ikke er Fredskov, maa han bevise det. Man lægger altsaa Bevisbyrden over paa den private Ejer, men dette advarer jeg imod. Ifølge det Lovforslag, vi behandlede i Fjor, skulde der gennem bestemte Foranstaltninger konstateres, hvad der var Fredskov, og hvad der ikke var det, og de Omkostninger, som var forbundet hermed, skulde afholdes af Staten. I Aar gaar man lige til den modsatte Yderlighed og siger, at alt er Fredskov, og de, der mener at have et Stykke Skov, der ikke er Fredskov, haver at bevise dette. I Masser af Tilfælde vil det imidlertid være ganske overordentlig vanskeligt at føre et saadant Bevis; jeg kender i hvert Fald mange Tilfælde, hvor en Mand ejer en Skov, hvoraf en Del er Fredskov, der ogsaa paa Skødet staar opført som Fredskov, medens en anden Del ikke gør det; men nu kommer det offentlige og siger: Nej, holdt, hele din Skov er Fredskov! og saa skal han altsaa bevise, at den og den bestemte Del af hans Skov ikke er Fredskov, hvad han ingen som helst Midler har til. Jeg maa mene, at man her skal gaa meget stille med Dørene, og i hvert Fald er det min Opfattelse, at naar det offentlige ønsker at faa konstateret, at et bestemt Stykke Skov er Fredskov, maa det offentlige ogsaa betale, hvad det koster at faa det konstateret. Lad os gaa ganske roligt frem paa dette Omraade og efter Skøderne efterhaanden faa konstateret, hvad der er Fredskov.

Jeg gaar ud fra, at i de 90 pCt. Tilfælde vil de nuværende Skøder paa disse Ejendomme udtrykkeligt anføre, at det er Fredskov, man staar over for, saa det er sikkert kun meget faa Tilfælde, hvor dette vil være nødvendigt; om et Stykke Skovs Grænser er en Alen mere eller mindre ud til den offentlige Vej eller anden Mands Grund, er en Bagatel, som de forskellige Ejere nok kan blive enige om at ordne, uden at det offentlige behøver at blande sig i det.

I § 5 findes der nogle Bestemmelser, som for øvrigt er praktiseret allerede under de bestaaende Forhold, nemlig at man skal kunne udlægge et andet Areal til Fredskov, samtidig med at man nedlægger en bestaaende Fredskov. Det siges i Lovforslaget, at det nye Areal skal være nærliggende. Jeg ser ingen Grund dertil. Det maa være ligegyldigt, om det nye Areal ligger inden for en eller flere Miles Afstand, naar de, der skal afgøre det, altsaa Skovnævnet, anerkender

det ny udlagte Areal som værende af lige saa god Beskaffenhed som det, der nedlægges. Vi saa ved en Ekskursion et ganske glimrende Eksempel paa, hvorledes det er praktiseret. Det var paa Holbæk Ladegaard; vi saa en nyplantet Skov, som var blevet udflyttet for en Snes Aar siden, da den gamle Fredskov blev nedlagt, og vi saa, hvilket glimrende Resultat dette havde ført til. Derfor skal man ikke fastsætte, at Arealet skal være nærliggende; det er ganske ligegyldigt, og det kan tværtimod være heldigt for Egnens Naturskønhed, at det netop bliver et fjerntliggende Areal, man vælger.

I § 6, som jeg senere skal omtale sammenkædet med § 11, skriver man, at det kun er Bjergfyrbekvoksninger i første Generation, der kan anerkendes. Jeg advarer imod at sige første Generation. I mange Tilfælde vil man nemlig komme til at dyrke Bjergfyrrer flere Generationer, inden man overhovedet kan plante andre Træer. Derfor skal man ikke udelukke sig fra, at en saadan fornuftig Foranstaltning kan blive truffet.

Til § 9 er der kommet en ny Tilføjelse, nemlig „efter Landbrugsministeriets Bemyndigelse kan Skovtilsynet paabyde, hvilke Træarter og Kulturmetoder der skal anvendes“, naar der er sket Overtrædelse af § 6. Jeg advarer imod, at man fuldstændig umyndiggør Skovejeren; Skovejeren maa have Lov til at træffe Bestemmelse om, hvorvidt han vil have Løvtræer eller Naaletræer paa sit Areal; han opfylder i begge Tilfælde Lovens Krav om, at det skal være højstammede Træer o. s. v. Det kan man ikke overlade til ham ganske uvedkommende Institutioner at bestemme. Denne Bestemelsesret maa og skal være hos Ejeren af Skoven.

I § 10 bestemmes, at man, naar man sælger et saadant Skovareal, ikke maa forbeholde sig Træer paa Roden. Det er i og for sig en ganske mærkværdig Bestemmelse. Jeg kunde meget vel tænke mig, at en mindre Skovejer solgte sin Ejendom om Foraaret og sagde til vedkommende Køber: De tre-fire Træer forbeholder jeg mig til Efteraaret, dem skal jeg bruge til Brændsel. At dette skulde være forbudt, synes mig ganske urimeligt. Bestemmelsen i § 10, sidste Stykke, vil, som omtalt, i noget ændret Form være ganske udmærket at have med i Loven, den aabner Mulighed for, at man efterhaanden gennem Skøderne faar konstateret, hvad der er Fredskov og hvad ikke. Naar man benytter denne Bestemmelse paa den rette Maade og gaar roligt og besindigt frem, vil man efterhaanden naa til det ønskede Resultat.